

Arrest

nr. 61 282 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2011 om 11 uur 15 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS-HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 oktober 2010 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad dat bij arrestnr. 27.736 van 11 maart 2011 verworpen werd.

1.4. Op 1 april 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 4 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 *quater*).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.B.A. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 01/04/2011

Overwegende dat de betrokkene op 25 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 30 augustus 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 maart 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij de betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze in België een man van FLEC ontmoette die haar problemen en de situatie van haar partner en haar aangenomen dochter bevestigde waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een onbekende van wie betrokkene de naam niet kent geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering en de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op omdat de bestreden beslissing naar haar mening niet voor een vordering tot schorsing in aanmerking komt.

2.2. Over deze exceptie moet slechts uitspraak worden gedaan indien zou blijken dat aan de drie cumulatieve voorwaarden vereist door 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

2.3. Ter terechtzitting blijkt dat geen administratief dossier voorligt. Verzoekende partij stelt dat dit onontbeerlijk is voor de Raad om in deze tot een uitspraak te komen. Dit is inderdaad het geval indien

minstens voldaan is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu betoogt verzoekster onder het kopje “*II Ontvankelijkheid a. Ratione temporis- uiterst dringende noodzakelijkheid*” van haar verzoekschrift, na het aanhalen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt: “*De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 mei 2011, terwijl verzoekster op 8 mei 2011 een verzoekschrift tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid indient tegen de bestreden beslissing. Het hoeft geen betoog dat onderhavig verzoekschrift manifest binnen de in artikel 39/82, §4 tweede lid Vw. bedoelde termijn werd ingediend. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor ze op ieder moment het opvangcentrum dient te verlaten en op straat kan terecht komen. Een snelle behandeling van het beroep tegen de bestreden maatregel is bijgevolg onontbeerlijk. Onderhavig verzoekschrift is dan ook ontvankelijk;*”

Verwerende partij betwist dat er *in casu* sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij stelt dat verzoekster niet van haar vrijheid is beroofd en dat er geen datum voor een gedwongen uitvoering bepaald is. Volgens verwerende partij toont verzoekster niet aan dat een beroep op de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet tevens vereist dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

Verzoekster toont dit op geen enkele wijze aan. Ze is niet het voorwerp van enige dwangmaatregel met het oog op een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing. Uit het betoog van verzoekster blijkt immers dat ze heden nog in een opvangcentrum vertoeft. Verzoekster kan overeenkomstig het gestelde in artikel 39/82, §3, van de Vreemdelingenwet een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep indienen tegen de bestreden beslissing en indien ze daarna effectief van haar vrijheid beroofd wordt met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, bij wege van voorlopige maatregel aan de Raad vragen het ingediende schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen, dit op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet .

Er wordt derhalve gelet op de omstandigheden die de zaak kenmerken niet aannemelijk gemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure, gericht tegen de bestreden beslissing, te laat zou komen.

Waar verzoekster opwerpt dat ze *“op ieder moment het opvangcentrum dient te verlaten en op straat kan terecht komen”* dient de Raad te stellen dat voor zover een verlenging van de opvang in een open centrum wordt beoogd, dit een geschil is dat behoort tot de rechtsmacht van de gewone hoven en rechtbanken, *prima facie* tot deze van de arbeidsgerechten. Hieruit volgt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over het aspect van een verlengde opvang in een open centrum en derhalve geen uitspraak kan doen over het uiterst dringende noodzakelijkheidskarakter van een vordering tot schorsing die daaraan ontleend wordt.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizendenelf door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA